

Lima

Lima

Timmehh

[paperback 155x235]

Laatste aanpassing: 29.6.2019

Schrijver: Timmehh
Coverontwerp: Timmehh
ISBN: 9789402175875
© Timmehh

[Inhoud]

Proloog	Schone lei gebroken	11
1	Gehaktbal	14
2	Aneurysm	23
3	Gebreide broek	31
4	Balkon	45
5	Ene Elmar uit Zeist	54
6	Raam	61
7	Poepjes	70
8	Myrthe	78
9	Opgetekende snorren en Hitlerkapsels	88
10	Chocolade	99
11	Jarig	110
12	Puck PcFly	121
13	Het pretpark	132
14	Gebogen licht	138
15	Wind van opzij	152
16	Dr. Holdenzaal	158
17	Gier	172
18	Gelukkig	177
19	Schultz' computer	187
20	Lima?	197
21	Lief snoepje	200
	Intermezzo	209
22	Gaan we dit echt doen?	212
23	Favela	220
24	Druppel	226
25	Dat is een basgitaar, pislul!	233
26	La Flute	238
27	Champagne	244
28	Vlerk en Roger	258
29	Gespecialiseerd in het terechtkomen	271
30	In het land der blinden is eenoog koningin	277
31	In zijn eigen wereldje	287
32	Cowboy-ninja	297
33	Potje schaken, jongen?	307
34	Afscheid van Myrthe	323
35	Voetsporen	325
36	Te surrealistisch	330
37	Het kipspiesincident	337
38	Karma	344
Proloog'	Schone lei gelijmd	346

Wie de schoen past,
trekke hem banaan.

[Proloog]

‘Schone lei gebroken’

Hij hing aan de lucht in zijn longen, met de puntjes van zijn borst en zijn gezicht net boven de oppervlakte. Zo waarde hij in het donker, loerend naar sterren, in de ruis van water.

‘Puk! Flapdrol!’ klonk dof in de verte. Maar hij wilde voor altijd blijven zweven.

‘Wakker worden, Puk!’

Met de woorden mee gleed hij een realiteit in, waar golven uiteen kraakten. ‘Laat mij maar zweven,’ smeekte hij.

Dat hij eigenlijk sliep, sijnpelde met een klokkend geluid zijn oren binnen toen een golf over zijn gelaat en door de holtes eronder spoelde. Hij verdrong.

Een schone lei was gebroken.

Zo goed als dood.

Wakker.

Waar dan ook, met zijn ogen dicht. Toch wetende dat hij in knalend licht opgebaard lag. In de oorsprong van zijn hoofdpijn.

‘Jezus Puk, hij heeft je flink te grazen genomen, hè,’ zuchtte de meisjesstem, waardoor Puk besloot zijn ogen te openen.

Tl-licht stroomde met geweld langs zijn oogleden het hoofd binnen. Langzaam maar zeker werd donker licht. In de vaagte transformeerde er een gestalte in een klein meisje met witblond haar, waarvan het meeste naar achter, in twee kleine staartjes gebundeld werd. Ze droeg een rode trui met erop een afbeelding van een roodharig wezen in bikini, wiens benen geamputeerd -en vervangen waren door het lichaam van een vis. Onder die trui droeg ze een donkerblauwe joggingbroek waarvan de pijpen als een zwartepietenbroek in haar witte sokken gepropt waren. Haar veters verdwenen in haar schoentjes. Die droeg ze losjes, als een paar pantoffels.

‘Eindelijk, Puk. Ik begon me al zorgen te maken,’ fluisterde het meisje. En zette haar rode zonnebril af. Tevoorschijn kwamen haar witblonde wenkbrauwen en poederblauwe ogen. Nerveus, met voorzichtige stapjes kwam ze op zijn bed af. ‘Hoe voel je je, Puk?’ klonk er door haar hand die niet alle, door haar gezicht uitgestraalde medelijden kon bedekken.

‘Wiewewaar-hè?’ probeerde Puk het gesprek aan te gaan.

Naar zijn hoofd grijpend, pogend er zijn hoofdpijn uit te drukken, voelde hij dat zijn blijkbaar kaalgeschoren hoofd vol met dingetjes be-

plakt was: draadjes, die leidden naar een rare computer waar verschillende grafieken op een beeldscherm steeds onrustiger voorbij dansen. Puk kreeg het vage vermoeden dat zijn ledematen niet zouden werken zonder die draadjes. 'Ben ik een robot?' trilde zijn stem.

'Nee!' giechelde het meisje.

'Nee?'

'Ik zal het voor de zekerheid even testen,' zei ze, en drukte met haar wijsvinger op Puks neus alsof het een knopje was. In spanning wachtte Puk haar conclusie af.

'Zie je? Er gebeurt niets!'

Twijfelachtig staarde Puk voor zich uit. Wiebelde zijn neus wat. Drukte voor de zekerheid zelf ook nog even op zijn neus. Maar blies een overmaat aan spanning uit omdat hij had uitgevonden dat er een naald in de bovenkant van zijn hand stak die via een slangetje verbonden was aan een zak doorzichtige vloeistof dat boven zijn bed hing. Puks lichaam had de kracht niet meer om te doen wat ervan verwacht werd. Hij zakte weer in zijn kussen.

Toch maar nog een poging.

In de kamer waarin hij zojuist bij bewustzijn was gekomen, vond hij wit betegelde muren zonder ramen. Rechts van het bed een kast met daarop zo'n ding met van die dingetjes. Dat was het. Alleen nog de deur waardoor een vrouw behoedzaam de kamer binnentrad. Háár outfit leek op die van een zuster. 'Zei je wat?' fluisterde zij, en klikte voorzichtig de deur achter haar dicht. Haar gezicht, zwart omrand, was mooi maar had te vaak een bittere pil voor zoete koek geslikt.

'Snor,' mompelde Puk met zijn laatste energie.

'Sorry?'

Maar Puk was de zee weer ingedoken.

*In de droom die hij koos,
staarde hij omhoog,
terwijl hij ook
kon dromen dat hij vloog.*

Keurig gekleed was de man die het duo vergezeld had. Zijn leesbril trok zijn grijs golvende, halflange haar strak naar achter. Hij kwam dichterbij om met een lampje Puks ogen te bestuderen. De geur die door zijn baard glipte hoorde uit een gulp te komen, redeneerde Puk.

'Wat zei hij dan?' vroeg de man terwijl hij het lampje terug in zijn binnenzak stopte.

'Ja uhh, snor, zei hij geloof ik,' antwoordde de zuster.

De mondhoek van de man kroop omhoog. 'Dat is mooi! Dat betekent dat hij zich bewust is van zijn omgeving.'

'Meneer, rust nog maar even uit...'

*En steeds, als hij vloog,
vloog hij hoog,
met een sierlijke boog,
tegen een boom.*

[Hoofdstuk 1]

'Gehaktbal'

Puks intense pisdrang had hem wakker gemaakt. Misschien doordat men het TL-licht in zijn kamer had uitgezet, was zijn hoofdpijn nu minder aanwezig. Nu zorgde het beeldscherm van de computer ervoor dat de muurtegels violette tinten door de kamer verspreidde, waardoor het leek alsof Puk in een amethyst gevangen zat. Toch was het er nog te donker om goed te kunnen zien.

Maar niet te stil om goed te kunnen horen. Naast hem hoorde hij de computer zachtjes hitte uitblazen, boven hem het plafond kuchen omdat erboven iets verplaatst werd, en in overtreffende trap alles waar hij beweging aan gaf.

Met schokkende armen trok hij de draden van zijn hoofd. Een voor een staakten de grafieken op het beeldscherm hun dans. Hij probeerde uit bed te stappen maar smakte hard, languit op de grond. Voelde dat het infuus daardoor uit zijn hand was gereten. Blijkbaar was het er ook te donker om te bloeden.

Eenmaal staande, ging hij in een roes de muren van de kamer af, op zoek naar een toilet. Dit keer had het geluid van zijn val de zuster nieuwsgierig gemaakt.

'Wat ga je doen, meneer? Ga je snel je bed weer in?' vroeg ze geschrokken, nadat ze het licht aanklikte en zag hoe Puk wankelend met zijn voorhoofd tegen de muur aangedrukt stond.

'Ik moet...' Puk pauzeerde even om op adem te komen. 'Ik moet zeiken als een zeester!'

De zuster keek Puk twijfelend aan maar besloot hem voorzichtig naar het toilet te begeleiden. 'Plassen zeesterren dan?'

'Waar komt anders alle zee vandaan?' wilde Puk dan weten. Antwoord op die vraag zou hij misschien wel nooit krijgen.

Zoekend naar evenwicht, staaarde hij omhoog naar hetgeen het toilet verlichtte, en liet hij zijn pyjamabroek over zijn sokken vallen. Snel deed de zuster voor hem de deur dicht. Nu was Puk opgesloten met de man die hij blijkbaar was. Of toch niét het tegenovergestelde van de "Puk" die het blonde meisje bedoelde toen ze hem aangesproken had. De persoon in de spiegel was een zwalkende jongeman, waarbij een redelijk verse wond bovenop zijn, op de millimeter na kaalgeschoren kop het eerste was dat opviel. Puks gezicht was hard noch zacht, mannelijk noch vrouwelijk, alsof een beeldhouwer uit klei de contouren van een vrouwengezicht had gesneden maar niet aan egaliseren was toegekomen.

Aandachtig bestudeerde hij al zijn gezichtsuitdrukkingen: blij, verbaasd, verdrietig, en hoe hij eruitzag als hij zijn tong naar je uitstak. Zijn gezicht moest ervan lachen. Nét niet kon hij zien hoe hij eruitzag als hij scheel keek. Ondanks dat was Puk tevreden over zijn gezicht, omdat het lief op hem overkwam. Na nog enkele seconden zichzelf in zijn vol vragen zittende, grijze ogen gekeken te hebben, besepte hij dat hij klaar was met plassen. En dat hij vergeten was het potdeksel omhoog te doen voordat hij ermee begonnen was.

Omdat er geen wc-papier was, gebruikte hij een handdoek om de vloer te deppen. Een handdoek die hij, nadat hij het gebruikt had, zo keurig mogelijk opvouwde en precies weer in de kast legde zoals hij het daar gevonden had.

Trots slofte hij naar buiten waar de zuster hem stond op te wachten.

‘Je mag je broek wel weer omhoog doen hoor, meneer,’ zei ze.

‘Wauw! Je hoorde dat snotje gewoon landen!’ complimenteerde Puk de zuster die het plassen blijkbaar wat lang vond duren. Hij wist eigenlijk niet waarom hij dat bijzonder vond en ging er nog eens goed over na staan denken. De zuster opende het koffertje dat ze intussen op bed had gezet. Eruit haalde ze een klein flesje en een paar watten-schijfjes.

‘Geef me je hand maar even.’

‘Nee, je andere hand!’

Puk bestudeerde de haartjes boven haar lip, terwijl ze bezig was de wond op zijn hand schoon te maken. Hij vroeg of het mogelijk was dat hij haar eerder gezien had, waarna de zuster trots vertelde dat ze ooit in een film gespeeld had. Echter kwamen er volgens haar in die film geen zwaardgevechten voor. Ook had ze nooit een zwart masker of een zwarte hoed gedragen.

Puk loog dat hij van films hield. De waarheid was dat hij niet wist of hij ooit een film gezien had. En dat hield hem bezig, waardoor het tijdens de rest van de behandeling stil was. Stil, op een enkele ‘zo!’ en een ‘hatsiekadee!’ na.

“‘Puks natte sokken”. Is dat geen film?’

En tot slot er nog een pleister bovenop.

‘Hoe voelt u zich voor de rest?’ vroeg de zuster terwijl ze het koffertje in de kast opborg. ‘Heeft u honger?’

‘Volgens mij wel!’

‘Oké! Hijs jij je broek maar op, dan breng ik je naar de eetzaal. Morgenochtend zal ik een nieuw infuus bij je aanleggen.’

Puk hees zijn broek op en volgde de zuster de gang op. Met zijn hoofd voorover gebogen, eronder zijn armen bengelend, en zijn benen

alsof hij zonder spetteren de zee uit wilde lopen. 'Waarom ben ik hier?'

'Enkele dagen geleden kwam je het AMC binnengewandeld met een barbecuespies in je hoofd,' antwoordde de zuster. 'Kunt u zich dan helemaal niets herinneren?'

De vraag maakte Puk misselijk. De woorden "Aap", "Noot", en "Mies" waren momenteel het laatste dat hij zich kon herinneren. Op zijn hoofd slaan hielp ook niet. Daar werd hij alleen maar duizeliger van. 'Barbecuespies?'

'Ja! Met stukjes kip en paprika. Ze hebben de spies en wat kip uit uw hoofd verwijderd. Ook dachten de chirurgen enkele stukjes champignon uit uw hoofd verwijderd te hebben. Dat bleken echter stukjes corpus callosum.'

Puk grinnikte onzeker.

'Lang verhaal kort. Enkele psychoses geleden bent u naar deze afdeling overgeplaatst. We behandelen nu de infectie in uw hersenen.'

Puk zag brand wateren.

'Maakt u zich geen zorgen, meneer,' zei de zuster trots. 'Professor Paalings is de beste in zijn vak. Als iemand u beter kan maken dan is hij dat wel.'

In de eetzaal wees de zuster Puk een tafel toe. 'Ga daar maar zitten, meneer. Ik kom zo terug met wat eten.'

'Oké, mevrouw.'

Na wat op haar dijen getrommeld te hebben, besloot ze toch maar aan de slag te gaan. Puk sukkelde naar de tafel en ging zitten. "Betty is gek", stond er in de tafel gekerfd.

De zaal oogde minder klinisch dan dat Puk van zijn eigen kamertje gewend was. Hier waren wel ramen. Roetzwarte ramen, die fluitend enerzijds de wind en anderzijds de stilte in de zaal bevochten. Welke glommen in de karmijnrode vloer, die de omringende, witte muren in roze had veranderd. Er waren stoelen en tafels die soms door een tussenschot gescheiden werden en door mensen in de steek gelaten waren. Mensen lagen volgens de ramen nog te slapen. Of Puk dat jammer vond, wist hij niet zeker.

In de keuken veroorzaakte de zuster het geluid van open- en dichtslaande deurtjes, wat in Puks hoofd als stekende pijnen binnenstormde. Zo ook haar gezang.

'Ze zouden het eigenlijk niet engelen- maar mensengeduld moeten noemen!' klonk er, onverwacht als een schop in de rug, naast Puk. 'Engelen laten nog wel eens lang op zich wachten!'

Naast hem had het meisje plaatsgenomen dat hem eerder uit zijn droom had gesleurd. Haar kaarsrechte neusje en iets vollere onderlip waren hem nu pas opgevallen, waardoor hij haar vergaf dat ze hem zo had laten schrikken.

‘Ben jij een engel?’ gokte Puk.

‘Volgens mij niet,’ antwoordde het meisje. ‘Goedemorgen, Puk!’

‘Hallo,’ antwoordde Puk.

‘Wat?’ riep de zuster vanuit de keuken.

‘Goedemorgen!’ schreeuwde het meisje naar haar terug en moest er nog om lachen ook.

‘Hoe heet jij?’ begon Puk een gesprek.

‘Lima!’

‘Oké, hallo Lima.’

‘Hallo, Puk!’

‘Ken ik jou?’ probeerde Puk.

‘Ik ken jou wel!’ reageerde Lima lacherig.

Puk had zomaar het gevoel het meisje te kunnen vertrouwen. Het was haar gezichtje en waarschijnlijk haar vloek, dat gewild of ongewild slechte bedoelingen zou verklappen. Toch durfde Puk het niet aan, haar toe te geven dat hij geen flauw benul had van wie hij was.

‘Vandaag ben je de vijftwintigjarige Puk Groot uit Alkmaar,’ vertelde Lima toch nadat ze haar snotneusje opgehaald had. ‘Dit is het neurologisch onderzoekscentrum van het VUmc.’ Ze stond op en raakte voorzichtig de wond op Puks hoofd aan. ‘Je hebt een herseninfectie, Puk! Doet het pijn?’

‘Alleen aan de binnenkant.’

De zuster zette een bord voor Puk neer, met daarop een gehaktbal en een kwak in jus verzopen aardappelen. Erin mieterde ze bijbehorend bestek. ‘Tast toe!’

Puk focuste zich liever op Lima.

‘Tegen wie praatte je net?’ vroeg de zuster. ‘Je had het niet tegen mij, hè?’ Met een streng gezicht en haar armen over elkaar, wachtte ze Puks antwoord af.

Lima onderbrak Puk net voordat hij kon reageren. ‘Wacht, Puk!’

Ze stond op. Ging voor de zuster staan om haar hypothese te testen. Stak twee, vrij overtuigende middelvingers op, en wreef deze door zoveel gezichtsveld van de zuster, als dat in korte tijd mogelijk was. De zuster leek er geen notie van te hebben.

‘Zie je Puk, ze ziet mij namelijk niet!’ concludeerde Lima. ‘Vertel haar maar dat je aan het zingen was!’

‘Sorry zuster, ik was even aan het zingen,’ probeerde Puk. Hij stond op en ging toch maar weer zitten.

De zuster bewoog haar mond alsof ze een geluidloos dialoog had met zichzelf. Uiteindelijk vroeg ze Puk welk lied dat dan was. Met haar handen nog steeds over elkaar.

'Ik heb natte sokken!' floepte Puk eruit. Hij viste het bestek uit zijn eten om niet in haar ogen te hoeven kijken.

'Zeg maar carnavalskraker,' fluisterde Lima giechelend in Puks oor.

'Carnavalskraker,' vertelde Puk de zuster, en voegde er een wat onzekere 'Dus!' aan toe.

Voordat de zuster aan twijfelen toe kon komen, stond Puk op en goot hij nauwkeurig zijn maaltijd -de gehaktbal en in jus verzopen aardappelen- in zijn broekzak. Een bruine vlek ontstond bij zijn heup. Op zijn hardst omhelsde hij de zuster, die ontdaan maar uiteindelijk toch voldaan zijn knuffel in ontvangst nam, en stuntelde hij de zaal uit richting zijn kamer, waar die ook alweer had mogen zijn.

Uit een mengsel van ongeloof en schaamte schoof Lima met beide handen haar lach van haar gezicht en besloot ze Puk te volgen.

De zuster had haar aandacht inmiddels op de tafel gevestigd. Ze pakte het mes dat Puk had achtergelaten en veranderde het woord "gek" in "lief".

Hijgend stond Puk met zijn rug tegen de deur van zijn kamer. Zijn gezicht was enkele tintjes lichter geworden. Hij hobbelde naar het toilet om erin over zijn nek te gaan. Tijd om het potdeksel omhoog te doen had hij niet. Lima zette haar zonnebril op en ging er aandachtig bij staan kijken. Puk probeerde met haar te praten. Tussen de stromen door.

'De zuster-' Stroom.

'Zag-' Stroom.

'Jou niet-' Nies.

Toen hij uitgekwijld en uitgeroched was, krabbelde hij op en bewandelde hij een waas terug de kamer binnen. Hij haalde er zijn neus op en veegde wat vocht uit zijn oog.

'Oké, Puk,' begon Lima op een kalme toon terwijl ze haar zonnebril opborg. Ze ging op het bed zitten en schoof een verdwaalde pluk achter haar oren. 'Jij bent de enige persoon die mij ziet! En mensen mogen er niet achter komen dat je mij ziet. Begrijp je dat, Puk? Anders denken ze dat je gek bent!'

'Oké,' antwoordde Puk alsof hij het snapte. Want stiekem had hij even geen zin meer om iets te snappen. En voelde zich er op de een of andere manier nog schuldig om ook. Ter compensatie griste hij de gehaktbal uit zijn broekzak. 'Wil je deze hebben, Lima?'

'Dit gaat nog moeilijk worden,' zuchtte ze.

Van het overgeven had Puk honger gekregen, dus besloot hij de gehaktbal dan maar zelf op te eten. Op zijn gemak, alsof hij een appel at, werkte hij de bal naar binnen. 'Weeh he heh zekeh, hima?' smakte hij.

'Ik besta niet echt,' probeerde Lima nogmaals. 'Laat maar,' besloot ze. 'Nu is het belangrijk dat we hier zo snel mogelijk wegkomen,' en wees naar de kast waarop dat ding met van die dingetjes. 'Daarin ligt je rugtas, Puk! Kijk even of je mobieltje erbij zit.' Ze bundelde de verdwaalde pluk haar nu voor eens en altijd bij andere. 'Het is namelijk beter dat je vanaf nu dat mobieltje tegen je oor aandrukt als je tegen me praat.'

Puk veegde zijn handen schoon en zijn pyjama viezer. Met een volgepropte mond hobbelde hij gehoorzaam naar de kast, graaide er een rugtas uit, en zette deze open op bed. In de tas vond hij een zonnebril, een flesje hoestdrank, een flesje whisky, een pakje sigaretten, een aansteker, een hoofdtelefoon, een digitaal horloge, en tot slot zijn mobieltje.

'Zeh uuh e el hihuh!' kauwde Puk terwijl hij het horloge omdeed. En toen het om was, toonde hij met trotse hamsterglimlach dat het daadwerkelijk zes uur en elf minuten was.

Na enkele keren met onbevredigde nieuwsgierigheid de knopjes van het versleten apparaatje ingedrukt te hebben, griste hij het mobieltje uit zijn tas en legde hij het tegen zijn oor aan. 'Ma hi kah hiet oh nih zo mah weha, Lima?'

Lima gleed van het bed af en liep naar Puk toe. Ze pakte met beide handen zijn hoofd vast en keek hem strak in zijn ogen. 'Je moet me vertrouwen, Puk!'

'Oké.'

'Maar je kunt niet in die pyjama over straat,' opperde Lima.

'Oké.'

Puk trok aan zijn kraag zijn pyjamajasje over zijn hoofd uit en bracht net zo snel zijn pyjamabroek over zijn kont ten val. Hij hupte uit de broek om deze met het jasje op te rapen, en hobbelde snel naar het toilet om het geheel door te spoelen.

Toen hij terug de kamer inhobbelde liet hij een overstromend toilet achter zich. 'Kunnen we nu gaan dan, Lima?'

'Eerst je kleren aantrekken.'

'Waar liggen die?'

'Niet in die kast!?'

'Nee, in die kast lag alleen die rugtas.'

'Aha,' zuchtte Lima, zo hard dat haar ogen ervan rolden. 'Is er iemand op de gang?'

In alleen zijn onderbroek opende Puk de deur en keek hij voorzichtig de hoek om. 'Nee!'

'Oké. Aan het eind van de hal, voorbij de glazen deuren, bevindt zich aan de rechterkant een lift. Daar moet je heen. Maar je moet eerst nog één ding voor me doen voordat je gaat.'

Zo stilletjes mogelijk klikte Puk de deur dicht. 'Oké.'

'Ik wil dat je de fles hoestdrank, en de fles whisky pakt.'

Puk zette de flessen op de kast en opende ze.

'Neem een zo groot mogelijke slok van de hoestdrank. Je mond moet helemaal vol zitten.'

'Maar ik moet niet hoesten!' protesteerde Puk.

'Het is ook voor mij,' legde Lima uit.

'Heb jij last van je keel dan?'

'Puk! Geloof me. Je moet doen wat ik zeg!'

Hij had zo veel in zijn mond gegoten dat hij het in drie slokken weg moest werken. Daarna toonde hij Lima dat zijn mond leeg was.

'Goed zo,' ging Lima verder. 'Neem nu een zo groot mogelijke slok whisky. Je mond moet weer helemaal vol zitten.'

Het wegwerken van de whisky ging moeilijker. Puk moest even wachten voordat hij kon praten. 'Krijg ik nu superkrachten?'

'-Weet je nog wat je moet doen?' vroeg Lima.

Met een grote glimlach stak Puk zijn duim op naar Lima. Na een aanloop trapte hij de deur open en koprolde hij naar buiten. Nadat hij was opgestaan, tegen een muur was gelopen, op de grond viel, en weer was opgestaan, zigzagde hij richting glazen deuren waarop in spiegelbeeld "Welkom op neurologie" stond vertekend. Voorbij die deuren, aan de rechterkant, vond hij een lift. Maar voordat hij die in mocht, moest hij van Lima eerst nog even terug naar zijn kamer om zijn rugtas op te halen.

'De knop, Puk!'

Snel nadat Puk de liftknop had ingedrukt, gingen de liftdeuren open. Het duo stapte naar binnen.

'De knop met de B erop, Puk!'

Zowel Puk als de lift gehoorzaamden.

'Spannend hè, Lima!' hijgde Puk. 'De B van beneden.'

Die uitspraak leek in Lima's gezicht te prikken.

De lift kwam in beweging. Boven de liftdeuren sprong het getal twee naar het getal één, waarna de lift tot stilstand kwam. Blijkbaar waren ze niet de enigen die naar beneden wilden. Puk begon zenuwachtig op zijn bast te petsen.

'Rustig maar,' zei Lima.

'Dit voelt niet goed, Lima! Ik wil terug!'

Lima legde hem uit dat het daar te laat voor was. 'Houd je hoofd koel. Vergeet niet dat je niet tegen mij moet praten als er straks mensen in de lift zijn. Anders eindigt dit avontuur in een psychiatrische inrichting!'

Puk raakte nog meer in paniek.

De liftdeuren gingen open, waarna een vrouw met een roodwitte stok, een blindengeleidehond, veel pijn en moeite de lift binnenstapte. 'Goedemorgen,' groette ze.

'Goedemorgen!'

'Naar beneden?'

'Ja! Ik moet snel weg hier, voordat ik word opgesloten in een sigaren oprichting!'

'Ik snap wat je bedoelt, meneer! Ik snap wat je bedoelt!' brulde de vrouw. 'Soms denk ik hetzelfde!'

Het duurde maar liefst drie seconden totdat Puk het plafond niet meer interessant vond. 'U heeft een hele lieve hond, mevrouw!'

'Dat heeft u goed gezien. Shelby heet ze. En ze is erg belangrijk voor mij, zoals u misschien wel begrijpt.'

'Ik denk het wel, mevrouw,' loog Puk. 'Je kunt aan haar gezicht zien dat ze erg blij is.'

Glimlachend was de hond tussen beiden gaan zitten.

'Bent u blind?' gokte Puk wat later.

'Ja.'

'Hoe komt dat?'

'Ik wilde zien of mijn koekoeksklok het nog deed.'

De deuren van de lift gingen open. Voorop ging de hond, toen de stok, en vervolgens het vrouwtje.

'Tot ziens, mevrouw!'

'Tot ziens!'

Puk stapte trots de lift uit en kwam uit in een grote ontvangsthal waar het blijkbaar niet zo rustig was als op de tweede verdieping. Een wirwar aan mensen liep verschillende kanten uit. En daarvan staarden er steeds meer naar Puk. Die op zijn beurt naar Lima staarde, in afwachting van haar volgende plan. Na enkele scenario's afgekeurd te hebben, wees ze richting een draaideur achter in de hal. 'Ren zo snel als je kunt die deur door en verder, totdat je te moe bent om te rennen!'

Puk ging op zijn tenen staan om de draaideur goed in zich op te nemen en friemelde wat aan zijn borsthaar. Uit het niets zette hij het op een sprinten, wat feitelijk een luidere versie van zijn rare loopje was.

Er klonk hier en daar een gil en soms een lach, maar bij niemand kwam het in zich op om de gestoorde tegen te houden.

Nog net glipte Puk langs de draaideur. En werd gevangen door de glazen kuip en twee deurbladen die volgens hem expres langzaam draaiden, puur om hem te plagen. Hij trok er zijn rugtas en onderbroek recht, zwaaiend naar vrouwelijk schoon dat met spijt de cel tegenover hem had ingenomen.

Eenmaal buiten, waar het nog donker was, sprintte Puk tot aan een trambaan, en week hij in een ruime bocht af naar links, een voetpad op dat met doffe klanken de impact van zijn voetstappen terug zijn benen instraalde.

Sprinten werd joggen, omdat de omgeving zoveel indruk op hem maakte. 'Treinen zweven hier gewoon over straat!' pufte hij. 'Zonder wielen!'

Ook auto's vond hij er anders uitzien. 'Wauw!'

'Had ik maar een verrekijker!'

'Die in het donker kan kijken!' Hij voelde vrijheid totdat hij, voor een druk kruispunt met voorbij razende auto's en twijfelende stoplichten besepte dat hij Lima nodig had.

Onder een lantaarnpaal, waar bladeren geschrokken opvlogen alsof ze nooit eerder een persoon in alleen een onderbroek gezien hadden, besloot Puk op haar te wachten. Zittend. Ineengedoken en rillend, met zijn armen over elkaar.

Hij plukte de pluizenbol van een paardenbloem uit een bosje onkruid naast hem. Glunderend blies hij de pluisjes het lantaarnlicht in, wat door een voorzichtig tegenwindje het beeld van een net omgekeerde glitterbol creëerde. Toen hij ter omhelzing van de verstrooiing zijn armen omhooghield, kwam Lima op haar gemakje aangehuppeld. 'Puk! We moeten die kant op!'

Ze wees het voetpad aan dat evenwijdig aan de autoweg naar rechts lag. De ketting van neonlichten erboven, die in die richting een streep werd, ontmoedigde Puk. Hij stond op en greep Lima stevig beet.

'Wat doe je?' riep ze geschrokken, en duwde hem van haar af.

'Ik omhelsde je, Lima!' verontschuldigde Puk zich. 'Want ik heb het onwijs koud!'

'Dat eindje rennen zal je warmte geven,' anticepeerde ze. 'Ik kan jou geen warmte geven omdat ik jouw hallucinatie ben.'

'Oké!'

'Lopen nu, flapdrol!'

[Hoofdstuk 2]

'Aneurysm'

Langzaamaan werd het drukker op het perron, waar omgeroepen werd dat de negenentachtigjarige Betina Stoop, rode muts, bij de informatiebalie op haar kleinzoon wachtte, een aantal mensen die daar om, onder het genot van een sigaret, wel konden lachen, mensen die liever hun krantje lazen, en mensen die, nippend aan dampend hete koffie, naar niets probeerden te staren. En allen deden ongecoördineerde danspasjes om hun, voor dit tijdstip en de wind te schaars geklede lichamen warm te houden.

Aan het eind van het perron waar geen mensen waren, omhelsde Puk zijn rugtas alsof het was teruggekomen van een wereldreis. Verscholen achter een pilaar, had hij door de kou in zijn kaken het gemmer van wind overgenomen. Eindelijk was de warmte die Lima hem beloofd had, gearriveerd.

In je onderbroek over straat lopen was niet iets dat mensen konden waarderen, had ze hem semi-wijsgemaakt. Hij moest daarom wachten totdat alle mensen ingestapt waren, om daarna, eenmaal in de trein, rechtstreeks naar het toilet te lopen. Daar deed hij gehoorzaam de deur op slot om passerende mensen het idee te geven dat er een onschuldig persoon- nog onschuldiger zat te poepen.

Lima hees zich het dressoir op en vroeg Puk zijn mobieltje te pakken. 'We moeten zo snel mogelijk naar Valentijn,' zuchtte ze.

'Naar wie?' vroeg Puk.

Ondanks dat het op gang komen van de trein het tegenwerkte, nam hij plaats op het toilet om zijn rugtas te openen. Hij grabbelde er zijn telefoon uit, en staarde er een tijdje naar, totdat Lima doorhad dat hij niet wist hoe hij het aan moest zetten.

'Het knopje rechtsboven inhouden.'

Eenmaal aan, vroeg het om een code.

'Eén, negen, zes, zeven!' reageerde Lima.

'Maar er zijn geen knoppen?'

'Je kunt gewoon de getallen op het scherm aanraken.'

'Wauw!'

"Meerdere oproepen gemist" en daaronder "Meerdere berichten ontvangen", verscheen er in het blauw op het beeldscherm, enkele seconden nadat Puk de code had ingevoerd. Een brok was in zijn keel ontstaan bij het besef dat de personen die contact met hem zochten, totale vreemden voor hem zouden zijn.

‘Wie is Klijre?’ slikte Puk die brok door. ‘Ze heeft wel veertien keer gebeld!’ Herkenning die hij in Lima’s gezicht zocht, vond hij.

‘Claire. Die wil je niet spreken,’ antwoordde ze met haar lichte meisjesstem kortaf als een volwassen vrouw.

Terwijl Puk de vingers aan zijn hand afging om de waarde van veertien te bepalen, werd stilte op de achtergrond gevuld door een levensvermoeide, Amsterdamse mannenstem die tegemoetkomende stations opsomde.

‘Mijrte! Zij heeft wel acht keer gebeld!’ riep Puk, vanwaar Lima zich voorover boog om te zien of het écht Myrthe was die gebeld had.

‘Hè, zou ze het weten?’ mompelde ze.

‘En ik heb een bericht van Anton,’ ging Puk verder. Hij toonde het aan Lima die dát nog minder kon geloven.

‘Antoin,’ corrigeerde ze uiteindelijk. ‘Je spreekt z’n naam uit als Antoin. Op het einde schrijf je O-I. Zoals toilet. En Myrthe alsof de Y een I is.’

Geagte poesie.

Alles goet? Neem nauw is op!

We hebbe problemen met sjults.

We hebben je echt nodig. Later hater! Antoin.

Lima nam een flinke teug adem, misschien om te voorkomen dat ze zou wegvallen. ‘Kut!’ blies ze uit. ‘Schultz! Niet nu! Niet nu!’

‘Wat is er, Lima?’

‘Dat is nu even niet belangrijk, Puk,’ had ze snel besloten. ‘We moeten eerst veilig thuis zien te komen!’

Puk, die maar niet voorbij het eerste woord van het berichtje kon komen, wachtte op een vertaling die hem meer duidelijkheid zou geven. Maar het leek erop dat Lima haar lichaam verlaten had: ze zag de vragen in Puks ogen niet. Haar blik was gericht op haar gedachten. Waar Lima nu was, was Puk niet welkom.

Een combinatie van bluf en irritatie dwong Puk zijn tas te doorzoeken. Uiteindelijk was het nieuwsgierigheid dat ervoor zorgde dat hij zijn hoofdtelefoon eruit trok. Hij plugde het in zijn telefoon omdat, ondanks dat de connector ongetwijfeld ook in andere gaten zou passen, dit hem het meest logische leek.

‘Muziek,’ zei Lima die de bedenktijd kon gebruiken.

Na het indrukken van het icoontje kwam er een afspeellijstje tevoorschijn waaruit Puk het eerste nummer koos: “Nirvana” met daaronder “Aneurysm”, en daaronder “From the Muddy Banks of the Wi...”.

Hij zette de hoofdtelefoon op, drukte op Play, en sloot zijn ogen. In het donker was het de trein die hem andere werelden in wiegde.

Een juichend publiek werd steeds duidelijker hoorbaar. In eerste instantie hypnotiserend als de ruis van zee, bij het beschouwen van het geheel, maar uiteindelijk oppeppend, omdat er altijd iemand was die er met zijn of haar geschreeuw of gefluit bovenuit sprong. Het werd overrompeld door een viernotige gitaarriff die onvervormd, herhaaldelijk over het podium galmde. De gitarist moest met zo'n geweld langs zijn snaren roeien dat deze elk moment konden breken. Hierbij zou zijn hand hoogstwaarschijnlijk opengereten worden.

Het gerag van de gitarist bleek nog de stilte voor de storm. Erna kwam de overtreffende trap toen de basgitaar en de toms van een drumstel werden ingezet om het gitaarriffje over te nemen, zodat de gitaar zelf, nu in overdrive, een hoge, snerpende toon kon aanslaan zonder dat de melodielijn verloren ging. Sterker nog, deze rotatie in geluidsformatie het riffje juist opfokkender liet klinken.

Na elke herhaling van het riffje werden de bassnaar en de toms van het drumstel harder aangeslagen, en jammerde de gitaar een toon hoger. Dit ging door totdat de gitarist zijn hoogste toon bereikt had, en de bassist en de drummer hun geluid niet harder konden laten klinken.

Een brute aanranding van het drumstel gaf het startsein aan. Waarna de gitaar en de basgitaar tegelijk en vol overgave dezelfde riff speelden, onder begeleiding van een precies daarop aansluitende slagpartij waarbij nu ook bekkens en de snaredrum niet gespaard werden. Deze roes aan geluid, dat door het strakke, alles bepalende tempo van de drumpartij voortgetrokken werd, had al na de eerste riff Puks hele lichaam bedekt met kippenvel. Hij had daar in het echt bij willen zijn. Omdat de roes dan niet alleen via zijn oren tot zich te nemen zou zijn, maar door haar immense energie zich dwars door zijn borstkast -het achterliggende hart in had voort kunnen planten.

Een dof gebons dat niet in die wereld thuishoorde, had Puk bevolen het nummer te pauzeren. Vervolgens zijn hoofdtelefoon af te doen en deze om zijn nek te hangen.

Twijfelend tastte hij de abrupte stilte in de realiteit af.

Maar ze reageerde niet.

'Jezus, luister ik naar deze muziek?' vroeg hij Lima.

'Stil!' siste zij. 'Ik hoorde gebonk op de deur!'

Gebons was inderdaad, nu in volle glorie, gebonk tegen de toiletdeur te noemen. 'Kaartje!' klonk de stem met het Amsterdamse accent achter de deur.

Puks ogen vroegen Lima iets te doen.

'Je bent aan het poepen,' fluisterde ze.

Puk stond op, een beetje in de war, en grabbelde achter in zijn onderbroek terwijl hij pirouetten deed om zijn achterwerk te bestuderen.

'Nee!' fluisterde Lima, 'Dat moet je die conducteur wijsmaken, flapdrol!' met haar blauwe ogen en haar neusje naar de deur wijzend.

Met een veelbelovende knipoog liet Puk weten dat hij haar plan nu doorhad. 'Ik ben aan het poepen, meneer! Er komt bruine weefsel uit mijn kont!' Met zijn lippen om zijn tong en opgeblazen wang produceerde hij tussen de woorden door wat scheetgeluiden om geloofwaardiger over te komen. 'En straks ga ik van die papiertjes pakken en mijn kont schoonvegen, meneer!'

Aan de andere kant van de deur was het even stil.

Totdat er 'Godverdegodverdegodver,' gemopperd werd. 'Ik wacht wel weer!'

Het was niet de reactie waarop Lima gehoopt had. Want Puk had geen kaartje, geen geld, en geen mogelijkheid zich te identificeren. Misschien nog geen reden voor een conducteur om de politie erbij te halen, maar het feit dat Puk alleen een onderbroek droeg -een onderbroek met een bruine jusplek erop zoals geen normaal persoon dat zou hebben- veranderde over het algemeen de zaak. En aangehouden worden door de politie was geen optie omdat Puk al dertien jaar door hen gezocht werd.

'Mag ik weer naar die muziek luisteren, Lima?' fluisterde Puk voorzichtig.

'Straks, als we de trein uit zijn!' beloofde Lima.

'Oké!' fluisterde Puk blij.

Met haar handpalmen in haar oogkassen had Lima Puk bevolen de applicatie "PukPuk" op zijn mobieltje te openen, en voelde ze nu aan hoe de trein vaart minderde.

'Hij is open,' fluisterde Puk.

Een bewegend stipje op een plattegrond van Noord-Holland werd getoond op zijn schermpje. Het bevestigde waar Lima bang voor was. 'We moeten straks de trein verlaten.'

'-Zit er al vordering an daaro!' werd achter de toiletdeur gebruld.

'Gaat goed hoor, meneer!' antwoordde Puk. 'Dank u wel!'

Lichamelijk was hij nog maar net een fractie van zichzelf. Maar Lima's opties waren ook gelimiteerd. 'Denk je dat je in staat bent, de conducteur bewusteloos te slaan, Puk?'

'Nee! Dat is zielig!' antwoordde hij, en likte iets van zijn hand af waarvan hij de afkomst, noch de smaak kon plaatsen.

‘Oké, top,’ mompelde Lima. Puk was geestelijk óók nog maar net een fractie van zichzelf.

En de trein inmiddels uitgerold.

‘Oké,’ begon Lima toen ze hoorde dat de treindeuren zich openden en mensen voorbij liepen om uit te stappen. ‘Herinner je het spel tikkertje nog?’

‘Nee!’ antwoordde Puk.

‘Dat gaan we zo doen met de conducteur. Als je straks een fluit hoort, ren je zo snel mogelijk de trein uit naar rechts, totdat je een roltrap tegenkomt. Daar moet je naar boven. En het belangrijkste is dat de conducteur je daarbij niet te pakken krijgt!’

Puk ging in een sprintstartpositie staan. ‘Oja, tikkertje!’

Achter de deur klonk gepraat van mensen, de conducteur die mopperde dat hij moest wachten totdat iemand klaar was met het leggen van een ei, en vervolgens wat gelach. Tenslotte de fluit die aangaf dat de trein haar weg zou vervolgen.

Puk stond op uit zijn sprintstartpositie en draaide het slot open. Hij gooide de deur open, tikte de conducteur losjes op zijn schouder, en sprintte op volle vaart tegen gesloten treindeuren aan.

‘Jammer.’

‘We doen niet aan terugtik,’ vertelde Puk de conducteur die hem overeind hielp.

De treindeuren aan de overkant gingen dicht.

‘Waarom loop je in godsnaam in je onderbroek rond, maat?’ vroeg de conducteur.

‘Sla hem bewusteloos!’ probeerde Lima ten einde raad.

Puk, die inmiddels was opgestaan, liep liever terug naar het toilet om er zijn rugtas te pakken. ‘Ja,’ stotterde hij, ‘ik vond gewoon dat ik niet over straat kon in mijn pyjama, dus heb ik het door de wc gespoeld.’ Hij besepte dat hij zijn mobieltje niet had laten vallen, en was daarvan zó onder de indruk dat hij het bijna alsnog liet vallen.

De trein kwam langzaam in beweging.

‘Ik moest er hier eigenlijk uit, meneer,’ probeerde Puk nog. ‘Kunt u de trein voor mij uitzetten?’

De conducteur staaarde naar hem. Maar niet in zijn ogen. ‘Je vond dat je niet in je pyjama over straat kon, dus heb je het door de wc gespoeld,’ herhaalde hij. De conducteur liet zijn ogen over zijn eigen uniform glijden, trok zijn jasje van zijn buik af om het beter in zich op te kunnen nemen.

‘Waarom bent ú niet in uw onderbroek?’ vroeg Puk.

De conducteur leek serieus een antwoord op die vraag te zoeken. Van zijn argumenten kreeg hij alleen de eerste lettergreep uit zijn

mond. 'Je bent een goede gozer,' zuchtte de conducteur daarna. 'Je bent een goede gozer.' Hij stapte richting de noodrem, en haalde deze naar beneden, waardoor een alarmbel hard begon te rinkelen en de trein hard in krijsende remmen ging.

Resulterende kracht had de conducteur hardhandig naar het toilet begeleid waar hij zich begon uit te kleden. 'God zij met u,' riep hij daar naar Puk, terwijl hij zijn broek over zijn witte- met kont gevulde onderbroek schoof.

De treindeuren openden zich.

Een aantal passagiers die bij het verlaten van de trein de conducteur in het toilet bezig zagen, gingen twijfelachtig om hem heen staan.

'Ik verdom het om nog in dit stomme uniform over straat te gaan!' schreeuwde hij ze toe. 'Al zestien jaar loop ik te zweten in deze klote outfit! Al zestien jaar smee ik ze om een zomeruniform!' De man begon te huilen bij het besef dat zijn kleding nooit door de afvoerbuis van het toilet zou passen, en ging hopeloos op de toiletpot zitten. Als passagiers zich tot Puk wendden voor verdere uitleg, trok die simpelweg zijn schouders op. 'Ik weet het ook niet,' mompelde hij dan.

Een conductrice die het groepje mensen vergezeld had, probeerde haar hysterische collega wat te bedaren. De chaos was compleet omdat ook de machinist verhaal kwam halen. Die was wakker de cabine uitgerend, en verzocht passagiers de trein te verlaten. Omdat de conducteur in het middelpunt van de belangstelling zat, besloot Lima dat dit het moment was om de trein te verlaten. 'Volg het perron naar rechts, richting de roltrappen die naar Schiphol Plaza leiden.'

'Oké,' zei Puk, 'mag ik nu weer naar die muziek luisteren?'

Lima knikte, dus drukte Puk op Play en zette hij de hoofdtelefoon op. Terwijl hij luisterde naar wat de zanger inmiddels aan het uitschreeuwen was, grabbelde hij zijn zonnebril uit zijn rugtas en zette hij deze op. Tevreden hing hij zijn tas om zijn schouders.

'Come on over and do the twist. Ahhhhhhhhaa!' hoorde Puk de zanger uitschreeuwen, terwijl de conducteur op de grond lag te spartelen omdat een beveiligiger zijn tasergun op hem had afgevuurd. De schokken die zijn lichaam maakte gingen maar soms op de maat van de drumpartij die het nummer voorbij deden marcheren.

Puk volgde een aantal mensen de trein uit, waar chaos tot over het gehele perron was uitgespreid. Opdat mensen elkaar dingen wijsmaakten die hij niet kon horen, mocht het hem interesseren.

'Love you so much, it makes me sick. Ahhhhhhhhaa!'

Een roltrap had ze midden in Schiphol Plaza afgezet. In die wereld tussen werelden was Puk in zijn eigen wereld. Genietend van Nirvana

dacht hij als een geest achter Lima aan te zweven, door het stelsel van etalages, balies, en barretjes, dat gevuld was met mensen, informatieborden en -schermen.

'Beat me out of me!' werd er door de zanger herhaaldelijk geschreeuwd en was het enige dat er voor Puk te horen viel.

Lima aanschouwde de Puk, die zo veranderd was dat hij met een omweg ongeveer hetzelfde was gebleven. Hij leek nu op de inverse van zichzelf: waar hij vroeger schijt had aan hoe mensen over hem dachten, had hij nu écht schijt aan hoe mensen over hem dachten, maar had Lima dat minder: het deel in hem dat normaliter nog meer schijt had aan mensen, maar dat wist dat de dingen nu anders lagen. Anders genoeg om vol te houden. Maar Puk maakte het haar, met zijn danslopen, niet gemakkelijk hem zo onopvallend mogelijk door Schiphol Plaza te loodsen: de beweging die zijn onderlichaam maakte, had ze de term uitgestrekte draf toegekend. Een term uit de paardensport, waarvan ze zich even had afgevraagd waarom ze die kende. En zijn armen zwiepten heen en weer alsof deze geen spieren bevatten. Een beweging waarvoor volgens haar nog géén term bestond. Deze vorm van bewegen, in combinatie met het dragen van alleen een onderbroek, een felgekleurde sportzonnebril, en een overdreven grote hoofdtelefoon, maakte zijn overkomen buitenaards. Alsof Schiphol naast luchthaven ook ruimtehaven was.

'Loop eens normaal, flapdrol!' riep Lima nerveus, toen ze zag dat de marechaussee hun richting in kwam gerend.

'Beat me out of me!' lalde Puk tegen niemand.

Mensen trokken hun kinderen dichterbij hen, wezen, lachten, of keken maximaal de andere kant op, maar iedereen achtte het wijzer Puk niet aan te spreken. Ook de marechaussee rende hem straal voorbij, richting de trein waar nood leek te zijn.

'De zanger is niet zo blij hè, Lima!' schreeuwde de omgevingsdove Puk, wijzend naar zijn hoofdtelefoon. 'Niet zo blij als Shelby!'

'Nee!' reageerde Lima geïrriteerd. 'Uiteindelijk kocht hij een geweer en schoot hij ermee zijn kop van zijn romp!'

Het klonk als het meest spijtige dat Puk tot dusver gehoord had. 'Maar zonder hoofd kun je toch niet leven?' riep hij.

'Dat was zijn intentie.'

'Maar waarom wilde hij niet leven dan?'

Voor Lima was dat de vraag die aangaf dat Puk wel degelijk veranderd was. Misschien was zijn letsel zo slecht nog niet. 'Sommige mensen leven gewoon liever niet,' antwoordde ze. Dat Puk vorige week nog diezelfde instelling had, liet ze achterwege.

'She keeps it pumping straight to my heart!'

'She keeps it pumping straight to my heart!'
'She keeps it pumping straight to my heart!'
'She keeps it pumping straight to my heart!'

[Hoofdstuk 3]

'Gebreide broek'

'Wat moet ik doen?' was Puks vraag. Hij had zijn navelpluis eindelijk weggeschoten en zich beseft dat Lima hem naar een ruimte vol kluisjes gelokt had. Omdat die kluisjes matzwart waren, en halogeenlampjes in het plafond maar subtiel licht gaven, was de sfeer ineens rustgevender dan dat goed voor hem was. 'Heb je trouwens een truitje voor me, ofzo?' voegde hij toe. 'Ik begin het een beetje koud te krijgen!'

'Waarom denk je dat we hier zijn!' antwoordde Lima fel. 'Pak je telefoon en open de applicatie "Pukstorage".' Boos kijken was haar mislukt omdat een geblokkeerde lachuitbarsting toch haar gezicht accentueerde.

Puk doorzocht het kamertje, vervolgens zijn onderbroek, en vond zijn telefoon in zijn hand. Neuriënd bewoog hij zijn duim over het beeldscherm en opende hij de applicatie.

'Dan selecteer je "Luchthaven", en daarna selecteer je "Schiphol".'

Zuchtend drukte Puk zich door opties die werden tentoongesteld op het beeldscherm van zijn telefoon. 'Hij vraagt om een wachtwoord, Lima?'

'Juist! Toets in. Hoofdletter L, één, M, vier.'

Puk staarde twijfelend naar zijn telefoon.

'Nee.'

'Wat, nee?' reageerde Puk opgefokt, en begon te typen.

'Dát, nee!' Nu was Lima puur geïrriteerd. Ze nam Puks vinger, drukte ermee een paar keer op de backspaceknop om de letters H, O, O, en F uit het veldje te verwijderen en daarvoor in de plaats de juiste letters en getallen in te voeren.

Enter.

'Aha. Kijk, het werkt! Hij vraagt nu wat ik nodig heb!'

'Geld,' antwoordde Lima, hopen dat passerende mensen het bij staren zouden houden. 'G, E, L, D.'

'-Jaja!'

'Wat geeft het programma aan?'

'A, H, drie, N, R, nul, nul, drie!' las Puk voor. "'Anders nog iets?" staat eronder!'

Een wat ouder stel passeerde niét. Het was een man met grijze bokkenpruik die wijzend zijn slecht gemutste vrouw halt hield. De man was jaloezilig. Oftewel degene die achterbleef om de kwaadaardige man in onderbroek in de gaten te houden.

Lima had dat gezien. ‘Een auto lijkt mij gepast!’ opperde ze. ‘Je moet echt even opschieten, Puk. Want er is al een vrouwtje op zoek naar de beveiliging. Als je het niet begrijpt, dan kan je dat gewoon tegen me zeggen. Dan help ik je.’

‘A, H, drie, N, R, nul, nul, zes!’

‘Goed zo, Puk! Selecteer nu “Codes opvragen”.’

Op zijn telefoon kwam een beeld tevoorschijn dat leek op een puzzel. ‘En nu?’

‘Puk! Je moet de tekens goed in je opnemen, anders kan ik het niet oplossen, begrijp je dat?’

Puk keek nu extra goed naar het beeldscherm van zijn telefoon. Het toonde een reeks van cijfers en symbolen die een conversatie met hem probeerden aan te gaan, maar dit deden in een taal die Puk niet kon plaatsen. ‘Ik ken dit ergens van!’

‘Dat kan wel kloppen,’ reageerde Lima kortaf, ‘je hebt deze applicatie zelf geschreven,’ en manoeuvreerde Puks hoofd weer richting zijn telefoon.

Turen zorgde ervoor dat Lima begon te mompelen tegen haar eigen handgebaren. Haar laatste handgebaar ging over tot kort wangkrabbelen.

‘Oké!’ riep ze uit. ‘Begin met het driehoekje, en verschuif dan je vinger via de H met de streep erdoor, naar de twee, en dan het rondje met de streep erdoor!’ Puk hoefde feitelijk niets te doen omdat ze, terwijl ze het uitsprak, ter illustratie zijn wijsvinger gebruikte.

Juist!

Hoi, Puk. De geselecteerde objecten zijn aanwezig.
Je hebt voor desbetreffende locker(s) de volgende code(s) opgegeven:

[Schiphol] AH3 nr. 003 > 9754X

[Schiphol] AH3 nr. 006 > 8891B

Lima spurtte naar een beeldscherm dat enkele kluisjes verderop in een wand situeerde. Daar wendde ze zich tot Puk en begon ze extreem amicaal op haar dijbeen te slaan. ‘Kom maar, Puk!’

Dat beeldscherm, dat rode letters op een gele achtergrond toonde, had voor een oranje gloed in de ruimte gezorgd. Die oranje gloed viel nu op Puks nieuwsgierige gezicht.

Choose locker:

‘Goed zo, Puk! We moeten dus kluisje drie en zes hebben. Begin maar met kluis drie.’

Puk dacht te begrijpen wat dat inhield en voerde de getallen nul, nul, en drie in op het beeldscherm in de muur.

Locker 003.
Enter password:

‘En nu moet je dát invoeren,’ wees Lima.

Puk hield de telefoon voor zich uit en drukte nu negen, zeven, vijf, vier, en X in, waarna een piepje- en het geluid van een openklikkend kluisje klonk.

Locker 003 unlocked!
Please close locker after removing your belongings.

‘Wat zegt hij?’

‘Dat je kluisje open is,’ vertaalde Lima.

Opgewonden hobbelde Puk naar het kluisje en opende hij het deurtje ervan. Een flinke stapel geld kwam tevoorschijn. ‘Wat is dit voor raar geld?’

‘Dat zijn Euro’s.’

‘Waarom geen guldens?’

‘Euro’s zijn meer waard!’

‘Wauw!’

Vlug ritste Puk zijn rugtas open om deze te vullen met het geld uit de kluis.

‘Oké,’ instrueerde Lima intussen. ‘Kluisje zes moet je op dezelfde manier openen. Maar nu kies je dus nul, nul, zes, en daarna acht, acht, negen, één, B!’

Puk ritste de tas dicht en hobbelde terug naar het beeldscherm in de wand. Echter weerhield een stevige hand op zijn schouder hem ervan, wat dan ook in te voeren.

De hand bleek van een klein maar fors mannetje, wiens neus in een nette snor overging, waaronder de breedste glimlach in de kamer. Een uiterst hoog troetelgehalte, ook omdat zijn haar redelijk kort was, en het daardoor zonder gel, zelfs aan de zijkanten loodrecht op zijn hoofd stond. ‘Waar ben jij mee bezig, vriend?’ lachte de niet uit Nederland afkomstige man in beveiligingstenu.

‘Snor!’ reageerde Puk geschrokken. ‘Gewoon!’

‘Ja, maar jij in je onderbroek. In je onderbroek is niet gewoon. Is ongewoon. Heel veel ongewoon. Mensen hier denken is slecht. Bang. Niet bang van ontploffing, maar bang van “ojee”!’

Lima knipte haar vingers om Puks aandacht terug te winnen. ‘Probeer normaal over te komen, Puk!’ snauwde ze. ‘Bied hem duizend Euro aan voor zijn kleding. En doe die verdomde bril af!’

Puk deed zo nonchalant mogelijk zijn bril af. Knikte naar de beveiligiger alsof hij met de normaalste zaken van de wereld bezig was. ‘Mag ik uw kleding?’ vroeg hij, terwijl hij kuchend zijn onderbroek uit zijn bilspleet trok. ‘Dan geef ik u duizend Euro’s.’

Rimpels op het voorhoofd van de beveiligiger werden stevig aangedrukt door onderliggende wenkbrauwen. Hij begon zó hard te lachen dat het nodig was om door zijn knieën te zakken en zijn buik vast te houden, vervolgens voorovergebogen tegen de kluisjes aan te leunen. Zó hard lachen dat hij ervan moest hoesten. En opgehoest slijm weer moest doorslikken. Toen hij zag dat Puk niét lachte, ging hij rechtop staan en trok hij alvast zijn vestje uit zijn broek. ‘Ik ben Fatih. Maar mijn vrienden noemen mij Freek,’ vertelde de beveiligiger tijdens het handschudden. En begon zijn schoenen te ontveteren. ‘Jij mag mij wel Freek noemen. Kan ik nog iets anders voor jou doen?’

‘Uhhh, kunt u mij vertellen hoe dat ene getal ook alweer heet?’ fluisterde Puk hem toe. ‘Dat getal dat je bijvoorbeeld gebruikt als je moet vertellen hoeveel mensen er in deze kamer zijn?’

‘Twee?’

‘Niet drie?’

‘Nee. Eerst één, jý, dan twee, ík. Jij en ik. Twee mensen!’

‘Subtiel hoor, Puk,’ vond Lima.

De uitleg van Freek had Puk bevroren. Maar de behoefte te ademen had hem snel weer ontdooid. Terug in de kamer waar ook nog een scherm om getallen vroeg. ‘Oké! Dankuwel, meneer!’

‘Alstublieft!’ zei Freek, en ging verder met het ontveteren van zijn schoenen.

Puk nam zijn telefoon en begon met het invoeren van de getallen om het andere kluisje te openen.

‘Wil jij mijn onderbroek ook?’ vroeg Freek.

‘Heeft die tussen je bilspleet gezeten?’ vroeg Puk terwijl hij typte.

‘Ik denk het niet. Maar ik twijfel wel een beetje.’

Puk hobbelde naar kluisje zes. ‘Dan hoef ik die niet!’ antwoordde hij, en opende het deurtje. Daarachter vond hij een cd-map waarin een pasje en vijf sleutels.

‘Welke auto wil je, Puk?’ assisteerde Lima.

‘Ik wil graag een auto die mooi en snel is.’

‘Wat?’ zei Freek. ‘Auto?’

‘Mooi en snel?’ zuchtte Lima. ‘Bedoel je niet veilig en zuinig?’

‘De mooiste en snelste,’ knikte Puk.

‘Waar?’ vroeg Freek.

Lima adviseerde Puk de sleutel uit het eerste vakje te nemen. Deze had een hanger waarop “Piloot 7 (r=9, k=11)” stond. Het gaf de plek aan waar bijbehorende auto geparkeerd stond. ‘En vergeet niet dat pasje mee te nemen.’

Freek stond inmiddels in zijn onderbroek, klaar om Puk zijn kleding te overhandigen. Puk opende zijn tas, haalde er een stapeltje vijftigeurobiljetten uit, en overhandigde Freek biljetten ervan, tot het tezamen, volgens Lima, tot duizend optelde. Freek, die zich te naakt voelde om Puk vragen te stellen over de inhoud van zijn tas, overhandigde hem twijfelachtig zijn kleding en aanschouwde net zo twijfelachtig hoe Puk de kleding in zijn rugtas propte.

‘Wat doe je!’ schreeuwde Lima. ‘Je moet die kleding aantrekken!’

Ook Freek stond Puk verbaasd aan te kijken. ‘Waarom trek jij de kleding niet aan, meneer?’

‘Ik vind deze niet mooi!’

‘Niet mooi!?’ schreeuwde Lima en schaterde Freek.

‘Als je mijn kleren niet mooi vindt, mag ik ze dan terug?’ vroeg Freek.

‘Voor duizendentien Euro,’ antwoordde Puk.

Freek twijfelde. ‘Mag ik dan tien euro van jou lenen?’

‘Nee, sorry Freek. Misschien zie ik je wel nooit meer!’

Lima’s geduld was inmiddels opgebraakt. Ze pakte Puk bij zijn oren, bracht zijn gezicht naar het hare en schreeuwde fluisterend: ‘Je hebt kleding nodig, flapdrol! Daarom hebben we, in alle gevaar, deze tussenstop gemaakt!’

Als een geschrokken kind wees Puk naar de MEXX-store, schuin tegenover de ruimte, waar langs netgeklede mannequins een zee van licht door glazen muren gestrooid werd. ‘Ja, maar dáár zijn mooie kleren, Lima! Mag ik daar geen kleren kopen?’

Lima had hetgeen zojuist gebeurd was geanalyseerd en het analyseren niet waard bevonden. ‘Tuurlijk, flapdrol. Lopen!’

Puk huppelde zo snel als hij kon naar de winkel.

‘Bedankt!’ riep Freek hem achterna. Verscholen in het kamertje, maar toch tevreden met de snelverdiende duizend Euro. ‘Als jij nog meer hulp nodig heb, kan je altijd vragen!’

Mompelend huppelde Lima achter Puk aan.

De chaos die er heerste, ondanks dat er geen klanten waren, deed vermoeden dat de winkel zojuist geopend was. Achterin werd zó hard gestofzuigd dat het weinig nut kon hebben. Lima had, tegen haar wil in, een mentale kaart bedacht waarop overgeslagen delen vloer zich patronen begonnen te vormen. Met pijn in haar hart verzette ze haar focus naar wat meer prioriteit had. Rechtsvoor in de winkel stond een vrouw wier blonde haar strak naar achter in een staart viel. Druk met het opvouwen van een stapel al opgevouwen broeken. Ze droeg een zakelijk, zwart outfitje, dat gedeeltelijk een witte blouse verhulde. En een zwarte bril waardoor ze toch de lol er wel van kon inzien. Haar mond viel open toen ze Puk voor de tweede keer zag. Ze wees hem op het feit dat hij geen kleren droeg. Daarom gaf Lima Puk de opdracht haar wat geld te geven.

Puk moest zijn rugtas tussen zijn schenen klemmen om zijn gevulde knuist eruit te trekken. 'Hier, mevrouw,' zei hij, en bood haar een stapeltje vijftigeurobiljetten aan waardoor haar medelijden omsloeg naar een vreemde vorm van interesse. 'Ik heb kleding nodig!'

Haar ogen weken van de rugtas naar de ogen van Puk. De manier waarop haar donkerbruine ogen in de zijnen brandden, gaf hem een diepgewortelde vorm van misselijkheid, dus richtte hij zich weer tot Lima. 'En nu?'

'Ssst! Niet tegen mij praten!' maakte zij hem extra duidelijk met een wijsvinger voor haar lippen. 'Zeg haar maar dat ze de rest mag houden.'

'De rest mag u houden, mevrouw,' probeerde Puk.

De vrouw draaide haar bovenlichaam richting haar stofzuigende collega, waarschijnlijk om te controleren of ze het een of ander gezien had. Het was duidelijk dat die collega te diep in haar stofzuigroes zat om wat dan ook te zien.

'-Deze mevrouw is knap,' fluisterde Puk. Lima gaf hem een schop tegen een van zijn schenen. 'Niet tegen mij spreken in het bijzijn van anderen, flapdrol! Hoe vaak moet ik dat nog zeggen!'

De vrouw die zich inmiddels weer tot Puk gericht had, bloosde. 'Wilt u daar misschien een nieuwe onderbroek bij, meneer? Er zit namelijk een bruine vlek op de onderbroek die je nu draagt. En wel, voor de verandering, aan de vóórkant van uw onderbroek.'

'Graag, mevrouw!' antwoordde Puk. En hing zijn rugtas om. 'Heeft u hier ook een wc, ik moet namelijk zeiken als een zeester!'

De vrouw had een overtuigende neplach. 'Zeiken zeesterren dan? Kijk! Dáár, meneer, onder het bord met "Toilet" erop.'

Puk hobbelde richting het toilet. Maar ging vol in zijn remmen bij een paspop die als zakenman gekleed was. Vol bewondering, maar

voorzichtig, bevoelde hij diens kleding. 'Dit vind ik mooie kleding! Het voelt lekker zacht!'

Lima kwam erbij staan. 'Waarschijnlijk is het krokodillenlullenleer.' 'Hè?'

'De prijs-kwaliteitverhouding is onzinnig, het is relatief moeilijk schoon te krijgen, en het dragen ervan heeft een, voor jou negatieve invloed op hoe mensen je inschatten.'

'Maar ik vind het mooi!'

'Dan moet je vragen of je het pak mag passen,' mopperde Lima.

Knikkend stemde Puk in. 'Mag ik dit pak, mevrouw?' riep hij.

'Tuurlijk!' riep de vrouw terug. 'Ik zal het voor je bij elkaar zoeken. Achtenveertig?'

'Nee,' besloot Puk. 'Doe maar gewoon ééntje!'

De uren die Puk tot dusver beleefd had, zorgden ervoor dat hij zich verheugde op die zouden volgen. Straks kreeg hij een mooi pak van krokodillenlullenleer en mocht hij misschien wel autorijden in een mooie, snelle racewagen. En zou hij die uren beleven met zijn nieuwe vriendinnetje, Lima, die hem kon helpen met het beantwoorden van de vragen die in hem opkwamen terwijl hij een rustmomentje plaste.

Na zichzelf nog enkele seconden in zijn grijze, vol vragen zittende ogen gekeken te hebben, besepte Puk dat hij klaar was met plassen. En dat hij dit náást de prullenbak gedaan had.

Na de gebruikte handdoeken weer netjes opgevouwen terug in de kast gelegd te hebben, liep Puk terug de winkel in, waar de vrouw hem stond op te wachten met een arm vol kleding. 'Je mag je onderbroek wel ophijsen hoor, meneer!' Ze was rood voordat Puk de kleding kon aannemen.

'Dankuwel, mevrouw,' antwoordde Puk, en liep terug het toilet in.

De vrouw was niet lui geweest. Ten eerste was er een pikzwart overhemd. En een metallic-paarse gilet dat daar overheen moest. En om het allemaal te verbergen een fijn aanvoelend, matzwart colbertje. Voor om de kont was er een groen-geruite boxer en een eveneens fijn aanvoelend, matzwarte pantalon. De metallic-paarse stropdas had Puk als een sjaal om zijn nek gewikkeld. Tot slot was er een paar vaalzwarte schoenen. Het zag er mooi uit, vond Puk die op een wat klamme vloer voor de spiegel stond. Lima, die in de hoek stond waar de vloer niet klam was, zei er weinig over.

Er werd geklopt op de deur. Voorzichtig schoof de vrouw haar hoofd de toiletruimte binnen. 'Kijk eens aan! Ziet er mooi uit, toch?' Ze